

ROZPRÁVY

LIST PRO KRESTANSKOU DEMOKRACII

ROZPRÁVY, journal du Mouvement démocrate-chrétien des réfugiés de Tchécoslovaquie. Paraît sous le patronage de l'Internationale démocrate-chrétienne et de l'Intercomité des réfugiés politiques de l'Europe Centrale. Rédacteur en chef : S. Ghelfand. Editeur responsable : Marie Stara-Stainier 49, rue de la Brasserie,

C. C. P. N° 602.80 — « ROZPRÁVY » BRUXELLES

Imprimerie Pierre VAN HOUPINES, 130, rue Verte. Bruxelles.

Rijen 1953 Octobre ROCNIK IV., c. 13

OBSAH :

Rozhovor s B. Chudobou k 28 rijnu.

Nase dva duvody.

Panove - ven !

Rozhovor s B. Chudobou k 2 S. rijnu.

Tota pulchra es, Maria...

a j.

PROVOLANI

Stoupencum Krestansko-Demokratického Hnutí

Bratři !

Po dlouhou dobu jsme vás vyzývali, abyste se volně sdružovali kolem tohoto časopisu. Nevybízelí jsme vás k pevnější organizaci, poněvadž jsme chtěli ukázat, že myšlenka a propracovaný program mají přednost před organizací, a nikoli naopak. Doufali jsme též, že aspon u některých z těch, kdo doma zastávali vysoké funkce politické, dojde k obratu ve prospěch skutečného a domysleného názoru křesťanského, z kterého náš národ povstal a kterým jediné muze být udržen. Nestalo se tak. Naopak, všechny nové známky — výslovná obhajoba kosického programu tak zvanými lidoveckými členy Zenklovky Rady, zarazení komunistického poverníka Blaho do delegace lidové strany v CDUCE a podobně — nasvědčují, že ani v budoucnu se tak nestane. Zároveň však různé události ve světě — vítězství křesťanské demokracie v Německu, přístření poměru mezi komunistou Titem a převážně křesťansko-demokratickou Itálií, a zejména od počátku již patrný zmar korejské mírové konference — nás nutí, abychom dali organizační výraz svému přesvědčení, že ani náš národ nepatří do tábora komunisticko-titovsko-socialistického, nýbrž do tábora křesťanské civilizace. A zejména nás k tomu přimela nová a nová svědectví — vysvitající jak z uspořádání a programu Peroutkova Radio Free Europe, tak z činnosti Zenklovky Rady — že naši reakční političtí činitelé nikdy nehodlají dát možnost sedlákům, dělníkům, podnikatelům a jiným odborovým skupinám, aby rozhodovaly každá sama o svých hospodářských a sociálních záležitostech a dohodou o záležitostech společných. Náš posavadní politické strany jsou tu zřejmě jen proto, aby připravily hospodářské složky o poslední zbytky svobody, která jim podle křesťanské tradice náleží, a aby je podrobily své vlastní tyranii a nakonec i tyranii všemocného státu, který ve svém tragickém poblouznění považují za jediný zdroj práva.

Ctete a rozšiřujte : Národ (12A, Charleville Rd, London W 14),

Bohemia (Dachauerstrasse 9/II, München 2).

Rozhodli jsme se proto zmenit nase volne srduzeni v politickou organisaci. Cinice tak, zduraznujeme znova stezejni body svého programu. Hodlame :

1) Usilovat o konec komunistické tyranie a zejména o to, aby v nasem domove byly vykonany volby do politické snemovny podle primého, rovného, obecného a tajného volebního prava, bez vazanych kandidatnich listin, primou volbou jednoho zastupce z každého volebního okresu;

2) ridit se krestanskou naukou o usporadani socialnim a to zejména v rozlisovani mezi statem a spolecnosti; spolecnost zahrnuje nejen stat, nybrz téz samostatna, rovnopravna a vzajemne se respektující odborova sdruzeni, jejichz predstavitelé jsou svobodne voleni jejich prislusniky a resi samostatne, po pripade vzajemnou dohodou ukoly hospodarské a socialni; stat muze do techto ukolu zasahnout jen tam, kde se dohoda odborovych sdruzeni ukazala zcela nemozna;

3) zajistit nasi domovine trvaly mir zrizenim federativnim, které by vsem narodem, jez sidlili na jejím uzemi do r.1945, priznalo stejna prava — tedy i pravo statotvorné v trvale vymexeném narodnim uzemi — a zahrnulo by do sebe také sousedni narody podunajské oblasti; v Podunajské federaci, po zpusobu svycarském zcela neutralni ve svetových sporech, vidime nejlepsi krok k jakékoli federalisaci vetsi.

Za pripravny vybor KDH : Bohdan Chudoba v.r.
Simeon Ghelfand v.r.

NASE DVA DUVODY

Bohdan Chudoba

Zakladat novou politickou organisaci neni ukol zvlaste prijemny. Clovek se louci s prostredim, v kterém dosud pracoval, vystavuje se podezreni, ze své kroky ridi jen osobni nespokojenosti, ocita se mezi novymi lidmi, a misto leckteré upravené jiz pesiny musi hledat cestu lesnim podrostem. Neni dobre poustet se do neceho takového, neni-li velmi vaznych duvodu. V programovém provolani, kterym se Krestansko-demokratické hnutí meni na pevnou organisaci, jsou uvedeny tri nejzakladnejsi body naseho programu. V prvním z nich neni snad velkého rozdilu mezi nami a leckterou jinou organisaci v exilu; kde kdo mluvi o boji proti komunismu a nejedna skupina se dokonce vyslovila i pro zruseni vazanych kandidatnich listin. Jsou to vsak druhé dva body, druhy a tretí, které jsou nasimi vlastnimi duvody k vyhlaseni samostatné organisace.

Oba tyto body jsou jen prirozenym dusledkem toho, ze se hlasime mezi verici krestany. Krestanstvi nikdy nebylo hodnotou nehybnou — a kde se ji snad stalo, tam vzdy doslo k upadku krestanského zivota. Podstatou krestanského vlivu na spolecnost je vpravde vecna revoluce, dynamické usili, hledající stale nové cesty k uplatneni duchovnich hodnot. V nasem, ceském politickém prostredi exilovém tato zakladni pravda skoro jiz nadobro zanikla. Do takového bahna necinnosti, v jakém se ocitla ceskoslovenska strana lidova dnes, nezabredla nikdy predtim. Ani v letech, kdy Sramek budoval svou defensivu kolem bezvyznamného a neproduktivního ministerstva unifikaci, nebylo by doslo k tomu, aby jedina svobodna vychovna instituce narofa, jakou by melo byt

Radio Free Europe, byla obsazena po vytce marxisty. Ani P. Hala v době, kdy byl nejoddanejší Gottwaldovi, by nebyl dopustil, aby stranu na mezinárodním fóru zastupoval komunisticky poverenik. Je tedy nutné třeba jednat. A jednáním, to třeba znovu zduraznit, nemyslíme jen obhajobu starého programu, nýbrž jeho další, nové domyslení. Takovým domyslením jsou naše programové body: druhy a třetí.

Druhy mluví zejména o rozlišování mezi státem a společností. Jako varování k němu třeba hned poznamenat toto: není v novodobé politice větší myšlenkové pokrouceniny než Mussoliniůvská doktrína o stavovském státu. A bohužel ani tak zvané křesťansko-demokratické strany v některých zemích nedovedly posud do důsledku přijmout křesťanskou zásadu, že odborové organizace mají svou zcela samostatnou úlohu v uspořádání společnosti, úlohu, která vyrůstá z vlastních, přirozenopravních kořenů a nikoli z milosti státu. Stavovský stát je nejhrubším proprením této křesťanské nauky. Stavovský stát, to jsou zotročené odbory Mussoliniho, Zapotockého a podobných statních panů z bicem. My chceme odbory zcela svobodné a svobodný odborový život, ve kterém dělník právě tak jako podnikatel, rolník právě tak jako statní zaměstnanec nebo žena pracující ve vlastní domácnosti jsou rovni jeden druhému a svými svobodnými pány, jejichž jediným závazkem, jedinou povinností je věčná nutnost soucinnosti jednoho každého odboru s odbory druhými. Ze po nás Marxovi stoupenci v exilu budou házet posměskem «stavovského státu» je právě tak jisté jako že Marxovi stoupenci doma nám prezívali «reakcionary». Na nadávky hledět nebudeme: my chceme pravý opak stavovského státu, my chceme společnost, ve které odbory, svobodně od základu zbudované, žijí svým vlastním, na státu nezávislým životem.

Třetí bod mluví o naší politice mezinárodní a formuluje ji způsobem, o kterém ledaskdo řekne, že zachází příliš daleko. Ano, chceme již daleko. Chceme již daleko proto, poněvadž dvojnásobně zotročení naší vlasti nás primelo k tomu, abychom se pokusili předejít zotročení třetímu a třeba rozhodnému a konečnému. Ze velká část dnešních českých politiků takového umyslu nemá, nýbrž že je dokonce odhodlána po třetí lžti do pasti, která se nad nimi již dvakrát sklápěla, to je bohužel smutná skutečnost, ale nikoliv skutečnost tak silná, abychom ji byli zlákáni lžti do oné pasti také. Malý národ musí mít nutné jinou politiku zahraniční než národ velký — který si více méně může aspoň někdy dovolit jednat osamocene. Tím není řečeno, že by malý národ nemohl dorůst velikosti. Ale nedoroste ji tím, že si bude hrát na velmoc nebo že bude sousedním národům vnucovat svou ústavu a posílat na jejich území své nejhorší učitelé a nejlepší cetníky. Doroste ji jedine tím, jestliže sám vystoupí s podnětnou myšlenkou federace a sjednotí ji sousední malé národy. I tento záměr je nutným výsledkem křesťanského názoru na národnost a její úkoly. Je

pouze zapotřebí odvahy k tomu, abychom se k němu domyslili. Odvahy je konec koncu zapotřebí již k tomu, aby člověk veřejně přonesl své « verím ». A tato odvaha nás tedy povede i v dobách prístich.

PANOVE - VEN !

Ing. Vladimír Novotný.

Když se tak člověk zamyslí a počne uvažovat o všem minulém, vyrůstá mu pak obraz pravdy o těch, kteří se zaprodali komunistům a připravili lidu republiky Československé cestu krizovou. A připomenemeli si, že právě ti lidé se dnes vydávají za mluvčí a vedoucí národa, pak jen s odporem vyslovujeme jejich jména.

V květnu t. r. komunistická vláda v Československu provedla znehodnocení měny v poměru 1 : 50, t. j. za každých 50 Kčs dostal občan 1 Korunu o hodnotě, která byla ovšem daleko pod hodnotou zboží, které si kdo potřeboval koupit. Komuniste tím zničili prakticky všechny majetky. Tomuto se naučili zřejmě od vlády Národní fronty, když tato v listopadu r. 1945 zavedla t. zv. menovovou reformu, při které musil každý občan odevzdati veškeré hotovosti, musil dokonce oznámiti zvýšení hodnot nemovitosti, a zemědělci musili vyplnit přihlášeni půdy, stroje a veškerého inventáře, pod těžkými tresty, aby pak byla ještě ke všemu vymerena mnohdy velmi vysoká částka. V těchto případech neslo o peníze, které by byly získány nějakým obchodem v době druhé světové války, ale byly to rodové majetky, které se dedily. Na příklad : v době Druhé republiky rodiče odkazali dětem své celoživotní úspory. Děti si pak peníze uložily a počítaly s tím, že si ještě něco přisetrí a pak si postaví domek, aby mohly žít v něm na odpocínku. Nebo dcera dostala věno a s penězi svého muze je uložila, aby peníze pak pomohly jejich dětem k existenci a vzdělání. Některé tyto vklady byly ještě ze dob Rakouska-Uherska. A veškeré tyto úspory byly veřejně ukradeny vládou Národní fronty, která se již tenkrát zaprodala komunistům. Nelze užití jiného slova, neboť ten, kdo připraví svého bližního o poctivě získané majetek, je zloděj a podvodník. Byl bych velmi rád, kdyby kdokoli z oné vlády, který dnes sedí v t. z. Rade svobodného Československa, mohl dokázat, že on v tom neměl prsty.

A také podepisovali všechny ty nemravné dekrety a obchodní smlouvy, sjednané soudruhům Ripkou se Sovetským svazem, nedbajíc, že tyto obchody naš národ jen ozebracovaly a že potřebné věci byly odváženy do Ruska, odkud jsme neobdrželi nic než znehodnocené plesnivé a nekvalitní suroviny. A mlčeli a mlčeli, protože dostávali peníze, i když to všechno vedeli dříve, než se to národ dozvedel. Jím nevdálo, že lid trpěl. Dostávali jako ministři mimorádně příděly, a to z akcí, které podporoval Západ. UNRA vykonala mnoho. Americký národ v té době neměl přebytek a musil se sám uskrovnit, ale přesto poslal válkou poškozeným statům miliardové hodnoty, aby pomohl.

Pak v r. 1946 byl nam Amerikou nabídnut Marshallův plán. Lidé v Československu měli nesmírnou radost a očekávali, že budou moci si zlepšit své životní podmínky. Doufali — a vláda odhlasovala přijetí této pomoci. Ale za dva dny nato titiz panové nabídnutou pomoc odmítli, čímž opětne zradili své volice. Co by byl vykonal tento dar, víme, neboť jsme mohli spatřit v těch zemích, kde byl přijat, jak mohutně se zvýšila životní úroveň vydrancované země.

Když pak Amerika nabídla lacinou pšenici, soudruh Ripka sjednal obchodní smlouvu s Ruskem — a opět titiz panové zamítli ve vládě pomocnou americkou akci a musili jsme kupovat dražší a nehodnotnou pšenici z Ruska. Když však vyslo najevo, že ruská pšenice je ztuchlá a nehodnotná, co udelali ti to ochránci lidu? Vždyť v té době byl každý poslanec a tedy i ministr chráněn imunitou a mohl volně jednati proti těmto zločinům!

A když demokratictí poslanci na Slovensku byli komunisty oznaceni za zradce a zločince, socialisté jednohlasně podpořili zrušení jejich imunity a vydali je v ruce komunistům. Byl to jediný poslanec J. Brukner, který se postavil proti tomuto postupu, porušujícímu ústavu CSR. Ostatní klidně zvedli ruce a nemohli se pak ani diviti unorovým dnům, kdy i jejich vlastní imunita nebyla uznávána. Vždyť sami naučili tomu komunisty. Nelze však všechno svalovati jen na dra Benese, neboť oni jako členové vlády sami odhlasovali to, co jim předložili komunisté, a co pak dr Benes podepsal.

A mnoho jiných zlych věcí uskutečnili, protože neměli v sobě ani zblá mravní hodnoty a opírali se místo o spravedlivost Boží, o přízen Stalínovu, jemuž oddane sloužili docela tak jako Gottwald, Zapotocký a celá dnešní komunistická vláda. Není mezi nimi rozdíl!

ROZHOVOR S BOHDANEM CHUDOBOU K 28. RIJNU

Zastupce tohoto listu použil svatoprokopské pouti v kanadském Chathamu k rozhovoru s Bohdanem Chudobou.

Pane doktore, jste tomu rad, že se vám říká český separatista?

Možná, že je to míněno jako název cestny. Separatistou byl George Washington, když oddeľoval Spojené státy od Velké Británie, separatistou byl též Tomáš Masaryk, když usiloval o odtržení naší vlasti od Rakousko-Uherska. Ale zdá se mi, že ti, kdo mi prezdivají «separatistu», myslí to spíše jako vytku. Dost možná, že o Washingtonovi nebo Masarykovi nikdy neslyšeli.

Tož pojďme na koren věcí: prave jste cosi řekl o naší vlasti; považujete za svou vlast Československo a chtel byste, aby Československo bylo opět svobodné?

Chtel bych, aby svobodný byl především můj národ, to je národ český. Ze srdce přeji též Slovákům, aby byli svobodní. A jestliže tyto dva národy dobrovolně obnoví úzkou politickou součinnost, nikdo tím nebude víc potesen než já.

Ale chcete se o to sam přičinít?

Velice rad, als jen s české strany. O vznik jednotného a trebas

dokonce i v jednotném state sjednoceného Beneluxu se také nepokousejí Holanobelgickoluxemburčané, nybrž Holandané, Belgicané a Luxemburčané. Domnívam se, že je jak křesťanské, tak demokratické, aby každý z nás usiloval o souhlas druhého a nevnucoval mu ho. A kromě toho, aby se v našem případě obnovil tyž stát, který jsme znali před r. 1938, bylo by zapotřebí dobrovolného souhlasu ještě i jiných národností.

Znamená to tedy, že respektujete Československo, které posud jako politická jednotka existuje, a že budete spokojen, když se doma svobodnými volbami potvrdí?

Nikoli. Když se Češi a Slováci — říkám Slováci v množném čísle a nemyslím tím samotare Josefa Lettricha — dohodnou na československé federaci, bude to krok kupředu, ale já s tím nebudu spokojen.

Prekvapujete mne. Kolikrát jsem vás slyšel doma po r. 1945 odsuzovat současné poměry a slyšet si po republice z doby před r. 1938. A jste nedavno jste podepsal prohlášení «Jednoty», kde se kosicky program odsuzuje jako provinění proti ústavě z r. 1920.

Hovoríte o určitých základních právních ustanoveních. Rad vám potvrdím, že ústava z r. 1920, jejíž proslav sepsal fanatický hanobitel sv. Jana Nepomuckého, Jan Herben, a na jejíchž paragrafech měl největší podíl nynější «znalec» lidových soudů, odsuzujících název kněze, soudruh profesor Hobza, byla znatelně lepší než kosický program z r. 1945, nadiktovaný samotným antikřesťem Stalinem. Jenže i kdyby čs. ústavu sepsal sám sv. Tomáš Morus, stále by mi ještě Československo nebylo dostacujícím ideálem. Nebylo by mi dostacujícím ideálem politickým.

Proc né? Což nebylo naši chloubou?

Československo mohlo být naší chloubou, pokud jsme zapoměli na velkou tradici našeho národa. Každý národ má v dějinách lidstva své určité poslání, opřené o přirozené činitele — i když se nesestává jenom z těchto činitelů. Tak na příklad zeměpisná poloha Velké Británie jistě měla podíl na poslání Britů jako budovatelu nynějšího světového britského svazu národů. Poslání českého národa také do značné míry vyplynulo z polohy naší vlasti. Kdyby nebylo maďarského vpádu do Podunají a německého pronikání ze západu, byl by patrně vznikl velký stát západoslovanský, silný tak jako Francie nebo Německo nebo ještě silnější, a český kmen by do něho byl vplynul tak jako vplynuli Bavori nebo Sasi do Německa. K takovému cíli směřovala Velká Morava a o jeho dosažení se pokusili také ještě polský Boleslav Chrabrý a naši panovníci Bretislav a Premysl II. Ale právě tyto poslední tři pokusy svým nezdarem ukázaly, že přirozených podmínek pro velký stát západoslovanský již není. A velcí statníci našeho národa dobře pochopili, že jeho dějinným úkolem není budování velkého soustředěného státu, nybrž účast na federalisaci menších celků — a nikoli jen trpná účast, nybrž podnětná, ba vůdčí účast. Přirozeně tato federalisace myšlenka potřebovala čas k tomu, aby vykřystalisovala. Někteří čestí statníci pomýšleli na federaci zaměřenou k západu. Tak hned sv. Václav, který byl první postaven před maďarským vnikem do Podunají, rozhodl se profederalisaci s západní, římskou říší. Tuž cestu nastoupil Karel IV. Nejdale se tímto směrem vydal Jiří z

Poděbrad, který chtel federaci s celým zapadem, nikoliv jen s upadající risí. Na zapad, ale mnohem uzeji, jen k Nemecku, namířili své usilí také Mathes Thurn a Vaclav Budovec, kteří r. 1619 povolali do Prahy falckého kurfírta. Naproti tomu mnohem ucelnějším a vecnějším se ukázal druhý federalisacní směr, nastolený Vaclavem II. po tragické smrti jeho otce. Byl to směr k federaci Podunajské. Z rukou posledních Premyslovců jej převzal Zikmund Lucemburk, pak oba Jagelonci, Vladislav a Ludvík, a rozhodne se pro něj vyslovili cesti paní, kteří r. 1526 dobrovolně zvolili křelem Ferdinanda Habsburského. Stejný záměr měli i český kancléř Zdeněk Vojtech z Lobkovic a pan Karel starší z Zerotína, když r. 1619 odmítli pokus Thurnův a Budovcův. Rozhodl se proň také František Palacký, když r. 1848 odmítl pozvání z Frankfurtu. A rozhodl se proň i Tomáš Masaryk, když r. 1895 ve své knizce « O naší nynější krizi » durazně varoval před rozbitím Habsburské říše. V Programu své « pokrokové strany », vydaném 14. dubna 1900 napsal Masaryk vyslovne : « Jsme přesvědčeni, že dřívější svrchována nezávislost našich Českých zemí není již dnes možná; nás málo počet, naše zeměpisné postavení, a zejména skutečnost, že České země jsou obydleny také Němci, primely nás k tomu, abychom se sjednotili s jinými národy a zeměmi. A Masarykův zak Edvard Benes napsal r. 1908 ve své studii « Le problème autrichien »; « Lide často hovoří o rozbití Rakouska. Já v ne vůbec neverím. Historické a politické svazky mezi jednotlivými národy říše jsou příliš silné, než aby takové rozbití bylo možné... »

Ale prece prave Masaryk a Benes zridili Ceskoslovensko ?

Ano, prece. Ale nebyli první, kdo tak opustili dávnoú tradici českého národa. První byla česká šlechta 18. věku, která s křesťanstvím odhodila i rodný jazyk a zároveň s voltairianstvím a osvícenstvím přijala též němcinu jako jazyk hovorový. Z toho pak vznikla slabost českého národa, vleková se až do první světové války. Nebyť této slabosti, nikdy by habsburští panovníci, počínaje Marií Terezií a konce Františkem Josefem I. nebyli mohli tak krivdit, jak jim krivdili.

A pro tyto krivdy bylo tedy nutné, aby vzniklo Ceskoslovensko, že ano ?

Prave nikoli. R. 1918 byl velkou příležitostí k napravení poměru ve společném díle a nikoli k opnutí díla. Představme si, že několik společností buduje společne velkou prehradní elektrárnu. Dojde mezi nimi k neshodám. Inženýři jedné ze společností, společností A, utíkají k společnostem druhým — tím myslím naši změncenou šlechtu. Společností druhé krivdí společnost A a dopoustejí se in jiných chyb. Pijde povoden a rozestavenou prehradu povalí, ponevadž ony chyby jí to usnadnily. Je snad v takové chvíli vhodné, aby společnost A opustila ostatní společnosti a začala si budovat prehradku vlastní ? Rozhodne ne, ponevadž mála prehrada, i kdyby byla zbudována bez chyby, nestací zachytit vyssi volu.

Vy tedy povazujete r. 1918 za rok ne prave šťastný ?

V dějinách naší vlastní společnosti, to je českého národa, objevoval se zvláštní smutný rys. Už v 16. století, za Smalkaldské války, znova za Thurnova a Budovcův povstání v letech 1618 a 1620, pak za osvícenských voltairianů, a jeste i v 19. století

za Bolzana a Frantiska Smetany, vyskytovala se naklonnost stydet se za rodny jazyk a rodnou tradici krestanskou. Byla to prave tato osudna naklonnost nasich vlastnich radach, ktera dovolila druhym narodum v Podunajské risi, aby krivdily narodu nasemu, jakmile se jich dotkla vlna novodobého narodního fanatismu. Nebyt tohoto osudného sklonu v nasich vlastních radach, bylo by postaveni naseho naroda v Podunaji byvalo pevné a vyhodné. Ostatne nakonec, díky novému uvedomeni, vyverajicimu zejména z dila Frantiska Palackého a jeho nastupcu, a také díky hlubokému otresu první světové valky, doslo k okamziku, kdy se Cesi mohli znova stat vudcim, nejpodnetnejším narodem Podunaji a dostavet tak dilo, které zapocali jejich statnici veku minulých a které bylo jejich vlastním dilem a nikoliv dilem cizim. Ale co se stalo ? Prave v této tak vyhodné chvíli jsme od svého vlastního dila utekli. Jak Masaryk tak Benes zapomneli na sva vlastní varovani — zrejme pod vlivem Georgese Clemenceau, zednare, který zaryte nenavidel vse krestanské a tedy i Podunaji pro jeho krestanskou povahu — a razem se rozloučili s nejslavnejsi politickou tradici nasich dejin a uzavreli české mladezi cestu k tomu, aby se stala vudcim narodem svetové velmoci.

Cozpak Ceskoslovensko z r. 1918 nebylo mnohem vetsi nez České Kralovství ?

České kralovství byvalo pred tim soucasti federace, ktera byla z prednich mocnosti sveta. Krome slabosti v nasich vlastních radach byly tu vsechny predpoklady, aby nas narod byl vudcim, ba prevladajicim prvkem v této svetové velmoci. Nase pracovitost, prirodzené bohatství nasi uzzi vlasti, ba i populacní pohyb, vse pracovalo pro nas a nebyt osudného pocinu Masarykova a versaillské mirové konference, které dnes jiz kde kdo lituje — nedavno na pr. Anthony Eden — mohli se Cesi stat veducumi cinetelem od Decina az po Split a od Bregenze as po Kluz. Misto toho jsme byli uzavreni do hranic uzouckého a obrany neschopného Ceskoslovenska a smeli jsme spolupracovat jen se Sudetskými Nemci, Slovaky a Rusiny a to způsobem, který se pri nejmensim dva z techto narodů naucily dokonale nenavidet. A do sveta jsme se smeli divat jen pokud nam to dovolila Francie, taz vzdalena Francie, jejíž zajem o Podunaji predstavoval nakonec Daladier v Mnichove prave tak rozkladne, jako jej kdysi predstavoval Clemenceau ve Versailles.

A jaké závěry z techto svých nazoru vypojujete pro dnešek ?

Je pravdepodobné, ze v brzké budoucnosti dojde snova k osudným rozhodnutim. Jsme na ne pripraveni ? Je ceska mladez dostatecne upozorňovana na to, jaké cesty k vynikajicim uloham ve svete byse ji mohly znova otevrit ? Mame dost odvahy priznat se k myslenkam nejvetsich statniku naseho naroda ? Ne a ne. Nekteri « trvaji » na Stalinove programu z r. 1945. Jini « trvaji » na Herbenove — Hobzove ustave z r. 1920. Jako by cesky stat nebyl jiz r. 920 ! Tisic let se nasim politikum ztratilo v mlhach. Trvalky rostou pod okny, ale tvorit, podnikat, jit na vyboj, to je nad jejich schopnosti. Misto tvurciciho programu, jaky by slusel mladým anebo aspon jeste prace schopným muzům a zenam, zoceleným utrpením a vyhnanstvim, pestuje se kult

tesné ceskoslovenské komurky — a to se ani neptáme Slovaku, zda v ni také chtějí být zavřeni.

Co tedy chcete sam podnikat? A zejména co tedy chcete podniknout se Slovaky?

Nejen se Slovaky, ale také s Rusiny a se Sudetskými Nemci, kteří si odpýkali své a vrátili se do své domoviny. Místo abychom jim vnucovali jakoukoliv «trvaci» ústavu, pocítejme radeji s tím, co je jim samotným zřejmé: s nutností federalisace malých národů v Podunaji. Český národ buď bude mít znova příležitost osvědčit svého tvůrčího genia a nesmí tentokrát již od svého úkolu zbabele utéci. Je samozřejmé, že druhým národům přitom musíme poprat stejné míry samostatnosti, jakou v takové federaci požadujeme sami pro sebe. Verím, že je dost Čechů, kteří se nenechají od cesty k skutečnému míru a opravdové světovosti zarazit ani nadávkami «separatistu». O nepoctivosti odporcu rozvoje našeho národa svědčí i to, že jsou ochotni od «trvání» na nějaké umrtvující ústave v okamžení preskocit k snu o federaci celoevropské — ke které bude po nejbližší valce ještě dale než je k ní dnes. Jen extrémě jsou jim dobré. Ale mít věčný a tvůrčí umysl a hledat vlastním národů cestu do světa, tomu říkají separatismus. Inu, v této zmatené době není ani divu — i Vysinský říká svému režimu demokracie.

TOTA PULCHRA ES, MARIA...

— sg — V lednu tohoto roku obdržela pani Antonina Jannusova ze Syrakus na Sicílii, Via degli Orti 11, od své svagrové sadrovou sosku Madony, jako svatební dar. Tato soska je tovarní výrobek, jakých je na sta a na tisíce. Byla zavesena nad postelí mladé ženy, která se vždy vroucně modlila k Tě, již soska představovala, přes posmesky svého muze, komunisty a zarytého neverce. Za několik měsíců po svatbě se u mladé ženy objevily příznaky těhotenství, jež Jannusova snasela velmi těžce. Mívala casté a bolestivé křeče. 30. srpna t. r. byla postizena obzvláste silnými křecemi a v placi vzyvala Pannu Marii o pomoc. Najednou bolestí ustaly, a mladá žena spatřila na sosce slzy, jež tekly s obou očí sadrové Madony. Tato udalost se rychlostí blesku rozesla po celém městě a okolí.

Rodina Jannusových musila zabarikádovat svůj dum před navalem zvedavců. Slzy stále tekly s očí sadrové sosky a lid volal o zázraku. 3. září t. r. se do domku manželu Jannusových dostavila komise: dr. Michele Cassola, ředitel sekce hygieny, dr. Francesco Catzia, zastupce podniků vyrábějícího sadrové madony, inženýr Luigi d'Urso a notář Francesco Gervasi, doprovázení několika žurnalistů a filmářů. Inženýr d'Urso a dr. Cassola vynesli sosku

z domu ven na ulici, kde čekaly mlčící davy, položili ji na stul pokryty lneným ubrusem, a opatrně sošku rozmontovali před očima tisíců lidí. Komise a svědkové zjistili, že se uvnitř sošky nenachází nic, co by mohlo zavdat přirozenou příčinu k zjevu, který tolik vzrušil obyvatelstvo Syrakus. Soška byla uvnitř prázdná a naprosto suchá. Byl sestaven protokol a sadrová Madona byla znovu smontována a zavěšena na zed domu, takže ji odyni mohli vidět tisíce lidí. Stalo se to 3. září t. r., v 11.30 hod. V 13.50 hod. začaly znovu téci slzy před očima zastupů. Odpoledne téhož dne byla provedena úřední zkouška zachycených slz. Chemický rozběr prokázal, že jejich složení je totožné s lidskými slzami. 4. září přestaly slzy téci s očí sošky. Tento nadpřirozený zjev přestal, avšak ihned začala celá rada dalších nadpřirozených ukázků — zázračných uzdravení.

Uvádíme pouze několik uzdravení, která byla objektivně zjištěna a jejichž nadpřirozený charakter byl uznán lékařskou komisí. První zázračné uzdravení byl 45letý Nuncio Vinci; r. 1951 utrpěl těžkým otřes mozku a byl stížen paralyzou levé části těla. Byl náhle uzdraven v okamžiku, kdy byl na nosítkách přinesen před sošku Madony na zdi domu Jannusu. 5. září t. r. byl zázračně uzdraven desetiletý Antonio Scalia, který byl ochromen na obou nohou již v prvním roce svého života. Rovněž 5. září byla uzdravena paralyzována Lucia di Geromino z Catane a malá Francesca Marino znovu nabyla řeči, kterou ztratila po mozkové nemoci před 3 roky. Zázračná uzdravení jsou od té doby zaznamenávána každý den a dostoupila již počtu několika set. Lékařská komise uznává jen ta uzdravení za nadpřirozená, kde: 1) předchozí stav a diagnóza byly bezpečně stanoveny, 2) šlo o chorobu organickou a nevyléčitelnou, 3) uzdravení mělo raz náhle a nedalo se nikterak vysvětlit se stanoviska lékařské vědy.

To jsou skutečnosti. Plácí Matka Boží ze Syrakus je skutečnost, hluboce dojmavá a posilující. Je důkazem, že nejsme opuštěni a že máme mocnou Ochránkyni v nebi, která nezapomíná na nás hršné. Je pobízením, abychom nezoufali v této době úzkosti a varu a abychom také my nezapomínali na pravý smysl a účel lidského života, kterým je věčnost. Je posílením naší naděje věčné i časné.

Několik málo roku poté, co byl papež PIUS IX. prohlásil dogma o Neposkvrněném Pocetí Panny Marie, zjevila se Královna nebes malá Bernadette Soubirousová v masabielské jeskyni v Lourdech, aby vlastním svědectvím potvrdila neomylnost učitelského úřadu Cirkve. Tak i nyní, kdy sotva uplynulo několik málo roku od vyhlášení dogmatu o Nanebevzetí Panny Marie Sv. Otcem Piem XII., sestoupila Královna panen do přibýtku chudé sicílské rodiny, aby oslňujícími zázraky prokazala svou moc a slávu, ve které je u Boha. Celá krásná jsi, Marie, a není na Tobě poskvrny! Pros za nás, Matičko Boží, za náš drahý národ, za všechny národy světa, za mučené a pronásledované kneze, za to, abychom Tobě mohli vzdát chvalu v osvobozené vlasti...

DELNÍCI A DELNICE !

Aby emigrace pochopila, proč soudružské organizace/Rada, CSL, Zahraníční ustav a j./tak zbesile usilovaly o odstranění S. Ghelfanda z římského rozhlasu, přinášíme na ukázkou rozhlasový komentář ze 6. května 1952.

Socialistický Sovětský svaz a všechny země lidovědemokratické včetně Československa spocívají na třídním boji. Proti komu se tento boj vede ? Odpovídáme : Proti dělnické třídě samé. Není to ani nádsázka ani zkrslování. Kominismus, jak je vám dostatečně známo, bojuje proti náboženství, svobodě, vědě, umění, literatuře, pokud tyto jsou výrazem touhy člověka po vyšší duchovní činnosti. Avšak třídní boj komunismu v zemích vítězného socialismu je náměrem zejména proti dělnému lidu, proti drobnému pracujícímu člověku v továrně, na poli, v kanceláři či vědecké laboratoři.

I zde na komunisty tolik proklínaném kapitalistickém zapadě se nezdrídka stává, že dělník přijde do práce později o dvacet minut, o hodinu, nebo že třeba určitého dne vůbec do práce nepříjde. Pak se dodatečně omluví mistrovi nebo partakovi, případně se mu chybějící hodiny práce strhnou s výplaty a o věci se už více nemluví. Avšak vsude za železnou oponou nedostaví se včas na pracoviště se pokládá za zločin, na který je ustanoven trest vězení nebo koncentračního tábora. Nedávno na př. ostravská Nova svoboda sdělila s krajním rozhorčením, že se šest mladistvých havírů zodpovídal před pracovním soudem pro ulevavčí a bulání sichet. Pět těchto havírů bylo ve věku 18 až 19 let, šest si právě odbyl vojenskou povinnost. A teď si představte ukrutnost jejich zločinu : 18letý havír, zaměstnaný na dole Zapotocky, zanedbal během 13 měsíců 54 směn. Další 18letý havír vynechal letos 12 směn, třetí mladík se nedostavil letos devětkrát na síchtu atd. Nu, a tak zv. pracovní soud v t. z. v. svobodě a pokrokově, socialisující a lidově sice, zato ale nelidské demokracii odsoudil všechny k trestu vězení od 5—8 měsíců. Všichni ti to mladiství havíři mohou si ovšem ještě blahopřát k tomu, že se CSR teprve nachází na cestě k socialismu a že tam není ještě oficiálně vyhlášen socialistický ráj, jako v Sovětech, protože v Rusku by za stejný zločin byli potrestáni nejméně několika lety pobytu v některém koncentračním táboře na Sibiři.

Napoleon rád říkal : « Každému obyvateli kterékoliv evropské země můžete veřejně narezat pětadvacet ran, ani nemukne, jen když mu při tom budete neustále opakovat, že ten narez prospěje rovnosti, volnosti a bratrství. Za nacistické okupace ulejšovali jsme se všemožně od práce, na kterou nás nasadily pracovní neb jiné úrady, protože jsme káslali na hesla o novém evropském rádu a o nutnosti zajistit vítězství hitlerci. Také dnes v Československu již nikdo nevěří v hesla o stupních k blahobytu pomocí dvouleté apatiletce, ani v socialistické straky na vrbe, které malují obřadníci na zed oddělující CSR od svobodného světa. Lidé v Československu už jasně pochopili, že smysl lidského života nezáleží v tom, že se pracovní normy, které stanovili partajníci byrokraté dumající v mekkých kreslech o tom, jak vyzdímat z dělníka i to poslední, co ze sebe může vydat, splní či neplyní na 109 celych a tři devatiny procenta.

Lidé u nás už nevěří tomu, že dělník nesmí mít právo na soukromí, jak to hlasají bolševíci nepřátelé dělnické třídy, a že dělník je proviněn ubíjet svůj volný čas v ohlupovacích kursech marxleninského školení, které musí navštěvovat po ukončení své práce. Náš český dělník nikdy nesvolí k tomu, aby byl po celý život podroben režimu statních rajtacek při zlepšené vězenské stravě a aby ještě ustavil se sebe potil chvalozpevy na stružce pohádkové stastného života v CSR, o kterém mu neustále vyprávějí agitpropeici, zavodní tabule a tlampace rozhlasových vozů. Náš dělník na to všechno reaguje po svém a čisté dělnickým způsobem. Staci přečíst si jen takový dopis jedné nenapravitelné stachanovky do Rudého práva, ve kterém si pisatelka trpce stězuje na své spoludělnice : « Podarilo se mi splnit stanovené normy na 200 %, píše soudružka stachanovka, » a myslila jsem si, že také jiné dělnice budou pracovat rychleji. Avšak v našem zavodě je to jiné. Zde se pokládá spíše za chybu, když někdo vykáže vyšší výkon. Cinily mi zpočátku všemožné potíže, stály proti mně, dokonce mně chtěli uvést na černé zavodní tabuli. A když jsem jednou přišla do práce, byl můj stroj v nepoužitelném stavu. Stezovala jsem si na to, ale rekli mi, že to je pry nasledkem planování ».

Rudé pravo zahajilo ovsem kolem tohoto případu zlostné vyti, avšak to nepomůže. Zname naše delnice a delníky. Jími nepohnou ani vyhané číslice o stoupajícím blahobytu ani vyzvy k dalším stachanovským nadvýkonům. Brání se ze všech sil novému zpevnování norem, které znamená víc práce za méně chleba, a znemožňují svým pasivním odporem nové a další vykorisťování svých těl a duší nenasytným statnesocialistickým bumbrlickem. A bude-li toho třeba, postaví se naši delníci otevřeně proti bolševickým vykorisťovatelům se zbraní v ruce. Vezte, že pomine i dnesní lidovědemokratická socialistická mizerie a že se dočkáte vytouženého osvobození od všech svých komunistických parasitů. Po dlouhé době potravinových listků, poukazu, bodu, akeních výborů a povinného marxleninského ohlupování, začnete konečně i vy žít životem, jakým žijí delníci ve svobodném světě.

A NOS AMIS ETRANGERS

Dès février 1948 il existait, parmi les émigrés tchèques qui avaient dû fuir la tyrannie communiste, un mouvement très actif en faveur de l'application la plus fidèle de la doctrine sociale de l'Eglise. Ce mouvement, dont la revue « Rozpravy » (« Discours »), publiée à Bruxelles, est devenue l'organe central, peut être comparé, à raison de son opposition au régime communiste de Prague, à d'autres tendances politiques existant parmi les réfugiés. Mais il y a deux aspects de ses activités, dont l'importance doit être soulignée : ses efforts en vue de la mise sur pied d'organisations syndicales dans toutes les professions et sa décision de préparer un rétablissement de l'ancienne Fédération Danubienne.

En ce qui concerne le premier de ces deux points, les adhérents du mouvement sont persuadés qu'après la chute du régime communiste la reconstruction des pays de l'Europe Centrale et Orientale reposera davantage sur les syndicats agricoles, ouvriers et patronaux que sur les partis politiques.

Quant au problème de la Fédération Danubienne, les membres du Mouvement croient que l'Europe entière a besoin d'un groupement neutre des petites nations du bassin danubien — non pas un groupement nouveau et difficile à réaliser comme beaucoup de projets fédératifs imaginés par des théoriciens, mais un simple renouveau de collaboration étroite entre Tchèques, Slovaques, Allemands de Sudètes, Autrichiens, Hongrois et Ruthènes qui a déjà existé et prospéré pendant des siècles.

Après avoir travaillé pendant quelques années de façon inorganisée dans des groupements locaux d'abonnés de la revue « Rozpravy », nous avons pris la décision de nous organiser dans une société régulière, dont le nom sera « Le Mouvement démocrate chrétien tchèque ».

En vous annonçant cette nouvelle, nous sommes sûrs que nous pouvons compter sur votre sympathie, et d'avance nous vous prions de bien vouloir accepter l'expression de notre gratitude.